

Nu komt een tweede radioloog, die uit de reproductie van het radiogram, vergeleken met enkele andere in zijn bezit, de diagnose fractuur betwijfelt en er twee onvoltooide sesambeenhelften uit leest, maar ook niet met zekerheid kan zeggen, op welke wijze men het RÖNTGENbeeld van deze schijnbare fractuur moet verklaren.

Bij drie van uw patiënten heeft een trauma den voet getroffen, bij een vierde is een naald in den voet gedrongen, de diagnose der twee anderen is platvoet.

Bij het trauma der eerste drie patiënten kan zeker direct of indirect een fractuur van het sesambeentje zijn opgetreden, bij de vierde kan op het oogenblik, dat de naald den voet binnendrong door hyperextensie van den grooten teen een „Rissfractur” zijn ontstaan (zooals wij patella-fracturen zien ontstaan), — en de platvoeten van uw twee andere patiënten; ja, wij leven in de eeuw der platvoetzootjes — en het blijkt mij niet of deze aandoening dubbelzijdig was, of juist aan de zijde der door U gevonden afwijking van het buitenste sesambeentje, ook niet welke therapie gevolgd is of geholpen heeft.

Geachte collega, was op den leeftijd van 27, 33, 30, 44 en 41 jaar de skeletvorming uwer patiënten nog niet volkomen, zoodat er nog verbeeningshaarden mogen aangenomen worden, en zijn bij hen de andere metatarsaal-sesambeentjes normaal als bij mijn patiënten, — dan moeten wij naar een oorzaak zoeken voor het achterblijven in ontwikkeling van juist één sesambeentje bij al die patiënten.

Misschien zal ik een patholoog-anatoom verzoeken ons eenig licht in deze te verschaffen, in de hoop, dat andere patholoog-anatomen diens meening weer niet gaan weerspreken —; tot zoolang houd ik voor mij zelve vast aan den traumatischen aard van mijn geval, dat misschien meer voorkomt dan anderen met mij dachten en waaraan dan toch meer aandacht dient geschonken te worden, dan tot nu toe geschiedde. Een van ons beiden wordt dan misschien de goede geest, die het „Sesam, open U” in deze met vrucht heeft uitgesproken.

Hoogachtend en Collegialiter

Rotterdam, 3 Dec. 1905.

M. POLAK.

MYASTHENIA GRAVIS PSEUDOPARALYTICA.

In n°. 8, 2de Helft, van dit *Tijdschrift* deelde ik een geval mede van myasthenia gravis, waarbij reeds twee malen een plotselinge dood bedreigd had, tengevolge van eensklaps intredende dyspnoe door een te kort schieten der ademhalingspijpen. Beide keeren was patiënte deze aanvallen te bovengesproken en van begin Juni tot vóór eenige dagen bleef haar toestand stationnair, ofschoon een algemeene verzwakking niet kon ontkend worden. Op het eind van November kreeg zij weer een lichte bronchitis, die ook thans verbeterde, totdat op 2 Dec. een lichte aanval van collaps intrad, waarvan de directe oorzaak niet kon nagegaan worden. Ook deze ging weer voorbij. In den vroegen morgen van 3 Dec. werd deze evenwel gevolgd door een heftiger aanval, die in weinige minuten letaal verliep.

Dit meende ik ter completeering mijner vroeger medegedeelde ziekte-geschiedenis nog te moeten vermelden. Therapeutisch werd in de laatste

maanden niets anders gedaan dan: absolute rust genomen. Een pathologisch-anatomisch onderzoek moet helaas achterwege blijven.

Maastricht, 4 Dec. 1905.

Dr. J. W. M. INDEMANS.

HET LIJMVERBAND.

Nog dankbaar voor de mededeeling van collega METZLAR over de behandeling van ulcus cruris met het lijmvverband, acht ik het in verband met de mededeeling van collega WENNIGER niet ondienstig de resultaten bij een zevental, door mij met het lijmvverband behandelde patiënten mede te deelen. Het waren patiënten met oude, zeer oude en minder oude zweren, die evenzoo verschilden in grootte, afscheiding en het veroorzaken van stank, terwijl door mij geheel de door METZLAR aangegeven wijze van handelen gevolgd werd. De resultaten waren verrassend. Twee waren na enkele weken behandeld te zijn geheel genezen, twee patiënten dragen voor beschutting nog een verband, daar hier en daar nog enkele niet met huid bedekte plekjes waren, en de overige drie waren van zeer groote, oude, stinkende, veel pijn veroorzakende ulcera tot kleine nagenoeg niet pijnlijke zweertjes teruggedaan. Werkelijk een prachtig resultaat, wanneer men dit vergelijkt met de andere methoden, die nog dit nadeel hebben, dat het resultaat na zeer veel langere behandeling gewoonlijk nihil is, wanneer niet tegelijk absolute rust wordt gehouden, terwijl nu de patiënten kalmpjes aan hun bezigheden kunnen blijven.

Wanneer een dergelijk resultaat verkregen is bij zeven niet uitgezochte gevallen, die te voren elke behandeling getrotseerd hebben of slechts zeer langzaam kleiner werden, dan geloof ik dit niet meer aan toeval te behoeven toe te schrijven, evenmin als collega METZLAR bij zijn 15 gevallen, maar wel aan het nuttige effect van het lijmvverband. Daarom zal ik dan ook stellig voortgaan elk voorkomend geval direct met het lijmvverband te behandelen en laat de overige methoden aan de liefhebbers over.

Leiden.

W. DE JONG.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Begroting van Nederlandsch Indië voor 1906. Voorloopig Verslag, Memorie van Antwoord, Behandeling in de Tweede Kamer.

Bij de behandeling der Indische Begroting in de Tweede Kamer heeft voor het eerst sinds lange jaren weder een geneesheer zijn stem in ons parlement laten hooren. Onze collega Dr. BLOOKER heeft bij onderafdeeling 67, Geneeskundige Dienst, allereerst de vraag besproken, wat de reden kan zijn, dat zoo weinig jonge geneeskundigen naar Indië gaan, terwijl toch onder de geneeskundigen in Nederland zelfs dreigt proletariaat te ontstaan. De reden zou volgens hem zijn, dat er van de civiele geneeskundigen veel te veel gevergd wordt, terwijl hun belooning te gering is, terwijl zij geen ambtenaren zijn en derhalve de voordeelen missen van pensioen voor zich